

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **J. S.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Markem Dvořákem
sídlem náměstí T. G. Masaryka 1, 261 01 Příbram

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 13. 6. 2022, č. j. 072827/2022/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 65 odst. 1 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný 1) změnil

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. N.

(avšak jen z hlediska formulačního) výrok I. rozhodnutí Městského úřadu Dobříš (dále jen „městský úřad“) ze dne 23. 2. 2022, č. j. MDOB 12878/2022/Nev (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění zákona č. 178/2018 Sb. (dále jen „zákon o některých přestupcích“), 2) potvrdil výroky II. a III. prvostupňového rozhodnutí týkající se uložené pokuty ve výši 1 000 Kč a náhrady nákladů správního řízení, a 3) zrušil výrok IV. prvostupňového rozhodnutí a v otázce náhrady způsobené škody věc vrátil městskému úřadu k novému projednání. Správní orgány shledaly, že žalobce se vytykaného přestupku dopustil z vědomé nedbalosti tím, že dne 27. 7. 2020 v době od 19:00 do 19:20 měl na svém pozemku parc. č. XA (v obci X) svého nezajištěného psa plemene vlčák, který skrze plot na rozhraní pozemků parc. č. XA a parc. č. XB (v obci X) kousnul do pravé části břicha D. K. (dále jen „poškozený“), čímž mu způsobil krevní podlitinu velikosti 200x150 mm, která si vyžádala lékařské ošetření, následný operační zákrok a pracovní neschopnost v době od 28. 7. 2020 do 21. 8. 2020, čímž žalobce jinému ublížil na zdraví.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Městský úřad dne 13. 4. 2021 oznámil žalobci zahájení přestupkového řízení, a to na základě zjištění, která učinila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Příbram (dále jen „policejní orgán“), jež předmětnou věc odevzdala městskému úřadu k projednání přestupku a která zprvu prověřovala možné spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti žalobcem. Trestní spis se po odevzdání věci stal součástí správního spisu. Z něj vyplývá, že poškozený dne 29. 7. 2020 policejnímu orgánu nahlásil, že dne 27. 7. 2020 byl napaden sousedovým psem. Syn poškozeného XXXX vypověděl, že v době napadení byl u bazénu na zahradě, když viděl svého otce, jak stojí u plotu u sousedů ve vzdálenosti asi 1 metru a jak jej náhle pokousal pes. Policejní orgán provedl ohledání místa popsané události a pořídil fotodokumentaci. Při ohledání zjistil, že v místě, kde mělo dojít k napadení, je oplocení volné a lze jej prohnout na obě strany pozemků až o 30 cm. Podle protokolu o ohledání místa činu se plot skládá z pletiva, dřevěných planěk a kari sítí. Mezi jednotlivými částmi plotu jsou díry. Plot je též tvořen pružnou oplocenkou, jež má oka o velikosti 15x15 cm.
3. Poškozený při podání vysvětlení (rovněž dne 29. 7. 2020) uvedl, že sousední pozemky žalobce dělí plot poskládaný z různých materiálů ve špatném stavu. Na pozemku chová žalobce psa asi pět let starého, který je vyloženě hlídací typ. Dne 27. 7. 2020 zhruba v 19:20 byl se svým synem na zahradě. Všiml si, že žalobce provádí zemní práce a zeminu naváží až k plotu, k němuž přistoupil a začal na žalobce volat a mávat na něj. Zaregistroval, že ze zahrady vyběhl pes, který rychle utíkal k plotu. Očekával, že pes bude chtít plot přeskóčit, proto odstoupil zhruba o metr. Pes si plotu (v těchto místech tvořeného drátěným pletivem o velikosti ok asi 20x20 cm) zjevně nevšiml a v rychlosti do něj narazil hlavou, kterou prostrčil jedním z ok. Plot se nárazem prohnul směrem na pozemek poškozeného, čímž se pes dostal až k poškozenému. Pes se mu zakousl do břicha a ihned jej pustil, zřejmě se lekl plotu. Poškozený tuší, že v tu chvíli na psa křičel syn žalobce A. S. (dále jen „syn žalobce“ nebo „svědek“). Následně začala poškozenému téct z břicha krev, jel proto do nemocnice, v níž zůstal do následujícího dne na pozorování.
4. Dne 21. 8. 2020 poškozený policejnímu orgánu znovu popsal celou událost. Rozvedl, že když přicházel k plotu, přijížděl pravděpodobně k plotu nejstarší syn žalobce, jenž následně začal couvat k hromadě hlušiny. Hlasitě na něj zavolal a zamával, ale dotyčný nereagoval. Přibíhající pes štěkal a měl vyceněné zuby. Poté, co jej pes přes plot kousl, zareagoval na něj syn žalobce slovy „Bene fu“. Poškozený zvolal, ať dojde pro žalobce a jestli je ten pes

očkovaný. Syn žalobce nic neřekl a po chvilce přišli s žalobcem, kterému sdělil, co se stalo. Z nemocnice telefonoval, že očkovací průkaz nakonec nepotřebuje a že žalobce do nemocnice nemusí. V průběhu CT vyšetření mu začala rána krvácet, protože krevní sraženina v podkoží nezmizela, musel dne 6. 8. 2020 podstoupit operaci. K dotazu policejního orgánu, zda byl v průběhu léčby omezen v obvyklém způsobu života, sdělil, že 28. 7. 2020 pouze ležel, jelikož se nemohl hýbat. Od 29. 7. 2020 se začal pohybovat, ale stále měl bolesti. Po dobrání antibiotik se stav zlepšil. Myslí si, že syn žalobce událost musel vidět. Byl od něj zhruba čtyři metry a seděl na malotraktoru. Psa nikdy nedráždil. Nejednou jej viděl volně se pohybovat po obci. Plot patří žalobci. Jsou v něm velké otvory a není celistvý.

5. Policejní orgán opatřením ze dne 24. 8. 2020 přibral znalce k podání znaleckého posudku z oboru zdravotnictví. Znalec v posudku na základě zdravotní dokumentace, spisu a fotografií dospěl k závěru, že sousedův pes zachytil poškozeného za kůži v oblasti pravé poloviny břicha, utrpěl krevní podlitinu velkou 200x150 mm, v oblasti jejích rohů byly charakteristické čtyři rány způsobené špičkami většího psa. Rána vpravo nahoře byla hluboká. Krevní výron se zvětšoval. Dne 4. 8. 2020 zaujímal plochu 400x300 mm. Z toho důvodu byl poškozený dne 6. 8. 2020 přijat do nemocnice k vypuštění krevního výronu v podkoží břišní stěny a k revizi ranek na břicho. Dne 9. 8. 2020 byl propuštěn do domácího ošetření. Dne 22. 8. 2020 mu byla ukončena pracovní neschopnost. Ze soudně lékařského hlediska lze popsané zranění označit za poruchu zdraví srovnatelnou s nemocí, která brání ve výkonu obvyklých úkonů i mimo povolání na dobu delší jak sedmi dnů nepřesahující dobu šesti týdnů. Příčinou delšího omezení bylo krvácení do břišní stěny, na němž se podílelo i onemocnění poškozeného (obezita a ztupnění jater). Zranění lze dobře vysvětlit kousnutím psa většího vzrůstu s větší tlamou. Zhmoždění dobře ohraničovaly ranky zasahující do podkoží způsobené horními i dolními špičkami psa.
6. Dne 31. 8. 2020 podal vysvětlení syn žalobce. Uvedl, že v průběhu prázdnin pomáhal otci se stavebními pracemi, vybagrovávali písek, vozil ho k úlům, které má jeho otec na pozemku parc. č. 131 blíže k plotu poškozeného (asi 5 – 6 metrů). Pes se pohyboval po pozemcích, které jsou oploceny. Když přijel k úlům, viděl, jak poškozený přichází směrem k plotu. Nějak jej nevnímal, neboť potřeboval složit fůru. Začal s traktorem couvat, přičemž se díval, aby otci neporazil stanoviště s úly. Při couvání na úrovni úlů zaslechl křičícího poškozeného, že ho pokousal pes, toho ale viděl před traktorem. Přišlo mu to divné, protože byl od poškozeného asi sedm metrů. Neslyšel ani, že by pes štěkal. Kdyby pes poškozeného kousl, byl by u plotu a štěkal by na něj. Šel směrem k poškozenému, který začal couvat. Na tričku nic neměl. Když ho vyhrnul, viděl dvě tmavé tečky. Poté došel pro žalobce. Pes šel s ním. Když se vracel za otcem a poškozeným, slyšel pouze, že poškozený na otce řve jak zběsilý. Neviděl, že by žalobcův pes pokousal poškozeného v době, kdy vyvážel písek. Psa neviděl ani u plotu. Když zaregistroval poškozeného, jak na něj křičí, tak se podíval kolem sebe a pes stál před traktorem.
7. Dne 14. 9. 2020 podal vysvětlení žalobce, při němž uvedl, že psa (německého ovčáka) získal od strýce jako dvouletého, postupně ho začal vychovávat a v rámci svých možností cvičit. Zpočátku byly problémy, protože pes občas utekl, nikdy ale neřešil, že by někoho napadl nebo zranil. Plot byl v minulosti poškozen divokými prasaty. S poškozeným se dohodli, že jej opraví. Poškozený dodal materiál (kari sítě) a žalobce se syny provedli opravu. Jelikož kari síť bylo málo, zbytek oplotil s pomocí oplocenky. V daném létě prováděl udržovací práce na domě a jeho syn odvážel materiál do zadní části pozemku, kde má úly. K večeru za ním přišel syn, že s ním chce mluvit poškozený, který mu připadal trochu zmatený. Začal na něj vykřikovat, že

ho napadl jeho pes. Vytáhl tričko a rychle ho stáhl. Žalobce na břiše poškozeného zahlédl odřeninu. Nic nekrvácelo. Žádná krev během hovoru přes tričko neprosakovala. Nabídl mu, že jej odveze k lékaři, a ujistil ho, že pes je očkovaný. Poté jel domů pro očkovací průkaz. Poškozený mu následně telefonicky řekl, že očkovací průkaz nepotřebuje,

přesto mu nabídl zaslání na telefon. Poté čekal, až se poškozený ozve, jak dopadl. Sám jej nekontaktoval, jelikož ho nechtěl rušit, neboť nevěděl, jak na tom zdravotně je. Nebyl přítomen tomu, že by pes poškozeného kousl. Ten den jej ani neslyšel štěkat. Poté žalobce odpovídal na dotazy policejního orgánu.

8. Dne 20. 5. 2021 se u městského úřadu konalo ústní jednání. Žalobce odkázal na svou výpověď před policejním orgánem ze dne 14. 9. 2020. Svého zavinění si není vědom. Nesouhlasil s tím, že v oblasti rohů podlitiny mohly být čtyři charakteristické rány. Poukázal i na nesrovnalosti ve výpovědi poškozeného, jenž uvedl, že stál zhruba 1 metr od plotu, přitom policisté zjistili, že se může prohnout o 30 cm. Další ústní jednání se konalo dne 14. 7. 2021. Poškozený opětovně popsál, jak z jeho pohledu mělo k pokousání psem žalobce dne 27. 7. 2020 dojít.
9. Ve vyjádření ze dne 19. 7. 2021 poškozený uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce dne 27. 7. 2020 nezabezpečil svého psa tak, aby nedošlo k poranění poškozeného. Pes nebyl nijak zajištěn, neměl náhubek a jeho majitel jej nijak nehlídal. Útok nezabránil ani odstup poškozeného od plotu a ani plot samotný. Poškozený stál na svém pozemku za plotem, přesto došlo k výpadu psa až na jeho pozemek. Po incidentu se přístup žalobce nezměnil, neopravil plot ani jinak psa nezajistil na zahradě. Psa nechává volně pobíhat bez dozoru i bez náhubku po obci (k tomu dokládá fotografie). Není proto pravdou tvrzení syna žalobce, že pozemky mají oploceny tak, že pes z nich nemůže utéct. Z výpovědi žalobce plyne, že dne 27. 7. 2020 incident ani nezaregistroval, což dokládá skutečnost, že na psa nedává pozor a je mu lhostejné, co a kde dělá. Poškozený odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007-53. Současně uvedl, že včas uplatnil nárok na náhradu škody, a proto navrhuje městskému úřadu, aby žalobci uložil povinnost škodu nahradit. Žalobce na vyjádření zareagoval tak, že předmětem řízení je pouze skutek z 27. 7. 2020. Jiné události jsou irelevantní. Navrhl provedení výslechu svého syna A. S. S tímto návrhem poškozený v následném vyjádření nesouhlasil.
10. Městský úřad vyslechl syna žalobce při ústním jednání dne 7. 10. 2021. Svědek vypověděl, že v den, kdy mělo dojít k napadení poškozeného psem, byl na traktoru (na otcově zahradě). Poškozený se nacházel dva metry od plotu na jeho zahradě. Na otázku, zda viděl, kde se pohybuje pes, odpověděl, že nikoli, že byl někde na zahradě u něj. Neviděl, že by pes na poškozeného zaútočil. K otázkám zástupkyně poškozeného sdělil, že je zaměstnán v žalobcově „firmě“. Protože je výběh oplocený, pes se hlídá sám, nebo jej hlídá ten, kdo je zrovna u něj. Pes v inkriminovanou dobu ležel před traktorem, pokud by se někdo šel podívat k plotu, štěkal by. Zástupkyně žalobce započala klást otázku slovy: „*Když pan K. začal křičet, že ho pokousal váš pes...*“, na níž dle protokolu svědek spontánně odpověděl, že hledal psa, kterého měl před sebou. Začal hledat psa, ten ležel pořád v klidu. Odvedl psa na dvůr a řekl žalobci, že poškozený s ním chce mluvit. Na psa zakřičel, ať jde s ním. Odvolal ho. Pes má svůj kotec, ale když tam pracují, má výběh po celém oploceném pozemku. V daném místě je plot z drátěnky. Svědek netušil, zdali je oplocení dostatečné k zabezpečení psa a ani zda se stává, že by pes utekl. Na otázku zástupce žalobce, jakou má pes povahu, odpověděl, že je to vlčák. K dotazu, zdali údajné zranění viděl, sdělil, že to je věc, jež ho zaráží. Když někdo utrpí zranění, tak jej bude studovat. Poškozený stál za plotem a rozhazoval rukama. Stál tam, jako když se nic neděje. Poté svědek šel pro žalobce na statek. Když za nimi přišel zpět, tak poškozený vyhrnul triko a

měl tam tři nebo čtyři tečky. Poškozený se jej zeptal, zda viděl zranění poprvé, až když se vrátil k plotu. Svědek uvedl, že ano. Poškozený se doptal, proč je tato výpověď v rozporu s výpovědí před policejním orgánem. Svědek nevěděl, asi to špatně zapsali. Dále k okamžiku prvního setkání s poškozeným svědek uvedl, že na traktůrku byl hluk. Pomalu není slyšet vlastního slova. Poprvé poškozeného viděl, když sjížděl na pozemku dolů. Poté začal couvat. Svědek upřesnil svoji odpověď na otázku zástupkyně poškozeného tak, že se po psovi ohlédl, kterého měl před sebou. Ten ležel pořád v klidu.

11. Ve vyjádření ze dne 18. 10. 2021 poškozený zpochybnil věrohodnost svědka A. S. vzhledem k jeho poměru k zainteresovaným osobám a k věci samotné. Dále poukazuje na vnitřní rozpory ve výpovědi a nesoulad s jeho předchozí výpovědí před policejním orgánem.
12. Žalobce se ve věci vyjádřil dne 5. 11. 2021. Konstatoval, že ze spisu lze bezpečně dovodit jen to, že došlo ke zranění poškozeného. Zbylé tři znaky přestupku však prokázat nelze. Důkazy nesvědčí pro závěr o tom, jak se skutek skutečně udál. Jediný nezávislý svědek (syn žalobce) vyvrátil verzi poškozeného a jednoznačně uvedl, že pes měl v rozhodné době ležet okolo traktoru a poškozeného si nevšímát. Jen ze skutečnosti, že poškozený byl zraněný, nelze dovodit, že zranění způsobil pes žalobce. Pes žalobce nadto nemá čtyři špičáky (jen tři), které by odpovídaly ranám na břiše poškozeného. Žalobce měl svého psa zajištěného a zabezpečeného na ohrazeném pozemku. V řízení nebylo prokázáno, komu patří plot na hranici pozemků a kdo jej musí udržovat v dobrém stavu. Dále plot vede mimo skutečnou katastrální hranici. Poškozený má tzv. připloceno. Stál-li poškozený u plotu, byl na pozemku žalobce, kde neměl co dělat. Poškozený nedodržel ani bezpečný odstup, měl dostatek času od plotu couvnout, což z nepochopitelných důvodů neudělal. Závěrem žalobce sporuje uplatněný nárok na náhradu škody. S tímto vyjádřením polemizoval poškozený ve svém vyjádření ze dne 11. 11. 2021.
13. V prvostupňovém rozhodnutí městský úřad zrekapituloval shromážděné podklady a průběh správního řízení. Dále se zabýval zejména výpovědí A. S., kterou označil za nevěrohodnou a poukázal na některé rozpory s jeho dřívější výpovědí. Dospěl k závěru, že podklady ve správním spisu dokládají, že došlo k ublížení na zdraví poškozeného v důsledku pokousání psem. Žalobce se přestupku dopustil z vědomé nedbalosti, neboť spoléhal na to, že pes je dostatečně zabezpečen. Následek způsobil tím, že dostatečně nezabezpečil a neuhlídal svého psa.
14. V odvolání žalobce brojil proti hodnocení výpovědi A. S. městským úřadem. K tomu, kde se nacházel pes v inkriminovanou dobu, vypovídal vždy stejně. Závěr o nevěrohodnosti svědka je naprosto nemístný a nepřiměřený. Naopak pouhá tvrzení poškozeného pokládá za důkaz. S obhajobou žalobce se městský úřad nevypořádal. Žalobce zopakoval své argumenty obsažené ve vyjádření ze dne 5. 11. 2021. K odvolání se vyjádřil i poškozený dne 12. 4. 2022.
15. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s městským úřadem ohledně viny žalobce za nedbalostní spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích. Podotkl, že vlastnictví plotu mezi pozemky je irrelevantní, neboť je povinností žalobce, aby pozemek zabezpečil tak, aby jím chované zvíře nemohlo z pozemku uniknout a obtěžovat. Ze spisu vyplývá, že žalobce si byl technického stavu oplocení vědom, na což byl upozorňován i sousedy. Pokud měl pochybnost o stavu a vlastnictví plotu, měl učinit jiná opatření pro zabezpečení zvířete na pozemku. Oplocenku v místě události instaloval sám žalobce, tudíž si byl vědom technických vlastností tohoto materiálu a nepřiměřeně spoléhal na to, že je dostačující k zabezpečení psa pohybujícího se volně na pozemku. Zranění

jednoznačně odpovídá kousnutí psa většího plemene. Argument, že pes má jen tři špičáky, žalobce uvedl až v průběhu přestupkového řízení, tedy přibližně rok po napadení. V průběhu doby se stav chrupu psa mohl měnit a nelze doložit, že odpovídá stavu v době spáchání přestupku. Na druhou stranu lze předpokládat, že rány mohly být způsobeny i jinými zuby než špičáky. Svědeckou výpověď A. S. nelze jednoznačně označit za nevěrohodnou. Naopak v ní lze najít shodné popisy situace s výpovědí poškozeného. Avšak žalovaný konstatoval, že svědek v době, kdy došlo k napadení poškozeného, řídil malotraktor, takže kvůli hluku neslyšel, co se kolem děje. Soustředil se na řízení traktoru (couval), aby nepoškodil žalobcovy úly. O přesné poloze psa proto nemohl mít po celou dobu jasnou představu. Sám svědek sdělil, že se věnoval řízení a psovi ani poškozenému za plotem nevěnoval pozornost. Dále se vyjádřil k otázce uložené povinnosti nahradit poškozenému škodu.

Obsah žaloby

16. Žalobce brojí proti výrokům I. a II. napadeného rozhodnutí. Namítá, že vyslovení viny je postaveno na jediném důkazu – tvrzení poškozeného. Žalobce nepochybně, že poškozený byl zraněn, sporuje ale, že by ke zranění došlo v důsledku kousnutí žalobcovým psem. Správní orgány se nechaly unést emočně zabarvenými prohlášeními obviněného (*patrně myšleno poškozeného – pozn. soudu*) namísto toho, aby provedly nestranné hodnocení důkazů s přihlédnutím k zásadě „v pochybnostech ve prospěch“. V posuzované věci lze bezpečně dovodit jen zranění poškozeného, tedy byl naplněn objekt přestupku, ale chybí prokázání zbylých tří znaků přestupku (objektivní stránka, subjektivní stránka, subjekt). Za takového stavu nelze konstatovat vinu žalobce. Výpověď poškozeného se musí brát pouze jako jeden z důkazů, nikoli jako důkaz usvědčující. Je patrné, že poškozený má eminentní zájem na vyslovení viny žalobce a přiznání náhrady škody.
17. V otázce objektivní stránky se žalovaný vůbec nevyrovnal s výpovědí svědka A. S., resp. ji vyhodnotil věcně chybně. Svědkovy výpovědi jsou obsahově shodné. Liší se jen v míře detailu. Podle obou výpovědí byl pes v době, kdy mělo dojít k útoku, pod vizuálním dohledem svědka. Je tudíž vyloučeno, aby pes kousnul poškozeného. Je nepřezkoumatelné, jak žalovaný dospěl k názoru, že svědek neměl jasnou představu o psovi, když ji naopak měl, jak uváděl. Po celou dobu věděl, kde pes je. Svědek (syn žalobce) je jediný nezávislý člověk, který v daný moment psa viděl a jeho chování dosvědčil. Jediný svědek zcela vyvrátil verzi popisovanou poškozeným. Proti ní svědčí i vypracovaný znalecký posudek, dle kterého měl poškozený čtyři rány v oblasti čtyř rohů. Pes žalobce přitom nemá čtyři špičáky, které by odpovídaly oněm čtyřem ranám, nýbrž má pouze tři špičáky. Tuto námitku žalobce logicky uplatnil až poté, co měl přístup do spisu. Chrup psa se změnit mohl, ale je třeba vést dokazování. Nelze tvrdit něco, co nebylo prokázáno. Správní orgány měly učinit dotaz na veterináře, aby sdělil, zdali psovi zub trhal či kolik zubů měl pes při poslední veterinární prohlídce. Správní orgán rezignoval na dokazování.
18. Zásadní je, že k údajnému útoku psa došlo na zabezpečeném pozemku žalobce. Pes byl zajištěn a zabezpečen na ohrazeném pozemku. Nebylo prokázáno, komu patří plot mezi pozemky žalobce a poškozeného, a kdo tedy má povinnost udržovat plot v dobrém stavu. Nadto plot vede mimo skutečnou katastrální hranici. Stál-li poškozený u plotu, nacházel se na pozemku žalobce, kde neměl co dělat. Průhyby plotu nezasahují do pozemku poškozeného. I kdyby pes skočil na plot, prohnul ho a prostrčil hlavu, stále by byl na pozemku žalobce. Žalobce nemůže nést odpovědnost za skutečnost, že poškozený překročil vlastnickou hranici a vstoupil na pozemky žalobce, byť před hranicí plotu. Navíc poškozený věděl, že plote nevede správně, jak prokázal svým dopisem ze dne 7. 10. 2020. Zároveň poškozený nedodržel dostatečný

bezpečnostní odstup od plotu, z nepochopitelných důvodů od něj neodstoupil.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření uvádí, že se všemi námitkami se vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného shromážděné důkazy tvoří ucelený řetězec, který ve svém souhrnu prokazuje skutkový stav tak, jak se událost stala. Na žalobní námitky žalovaný reaguje obdobně jako v napadeném rozhodnutí. Nadto poznamenává, že žalobce nepředkládá důkazy prokazující, že ke dni spáchání přestupku nemohl pes žalobce způsobit zranění poškozeného, neboť má mít jen tři špičáky. Čtvrtá rána mohla být způsobena i jiným zubem. K naplnění objektivní stránky došlo tím, že žalobce nezabezpečil svého psa takovým způsobem, aby nemohl nikoho zranit. Tomu odpovídá i svědectví o občasném úniku psa v době nepřítomnosti majitele. Pokud žalobce tvrdí, že se poškozený nacházel již na jeho pozemku, tak právě na této části pozemku nezajistil opět žádnou

ochranu. Žalobce přestupek spáchal z vědomé nedbalosti, neboť jako vlastník většího psa plemene vlčák věděl, že je jeho povinností psa zajistit, aby neohrozil jiné osoby. Avšak neučinil tak a nepřiměřeně spoléhal na to, že přes nedostatečné oplocení pes nikoho nezraní. Žalovaný dále podotýká, že nebylo prokázáno, že by se v okamžiku spáchání přestupku vyskytoval na daném místě jiný pes většího plemene, resp. jakýkoli jiný pes. Mezi opomenutím žalobce, chováním psa a zraněním poškozeného je časová i příčinná souvislost. Současně žalovaný konstatuje, že poškozený dodržel svou prevenční povinnost. Z ničeho nevyplyvá, že by psa dráždil či byl u plotu natlačený. Naopak poškozený poodstoupil, když viděl, že se pes přibližuje. Závěrem odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007-53, a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

20. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i z moci úřední, soud neshledal.
21. Při ústním jednání konaném dne 30. 5. 2023 účastníci setrvali na svých stanoviscích a shrnuli jejich podstatné body. Zástupce žalobce mj. zopakoval, že došlo-li vůbec k útoku, stalo se tak bez respektování vlastnických hranic ze strany poškozeného; pes byl stále na vlastním pozemku, otázkou je proto i míra spolupůsobení poškozeného; pes žalobce neměl čtyři špičáky, ale jen tři zuby, žalovaný měl proto dokázat počet zubů např. výzvou žalobci, aby doložil fotografii; svědek měl psa po celou dobu na dohled a také připomněl, že vztahy mezi žalobcem a poškozeným nejsou dobré. Shrnul, že za situace, kdy nebyla prokázána objektivní ani subjektivní stránka přestupku, bylo dokazování ukončeno předčasně, napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a mělo by být zrušeno. Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že otázka hranice pozemků je otázkou soukromoprávní a ohledně počtu zubů psa odkázala na závěry znaleckého posudku; navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení žalobních bodů

22. Správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, dle něhož se fyzická osoba „dopustí přestupku tím, že jinému

ublíží na zdraví“, neboť měl dne 27. 7. 2020 v čase od 19:00 do 19:20 na svém pozemku nezajištěného psa plemene vlčák, který skrze plot kousl do pravé části břicha poškozeného. Tím byla poškozenému způsobena krevní podlitina o velikosti 200x150 mm, která si vyžádala lékařské ošetření, operační zákrok a pracovní neschopnost v době od 28. 7. 2020 do 21. 8. 2020. Žalobce zejména namítá, že správní orgány skutkový stav opřely o jediný důkaz, a to výpověď poškozeného, a že neprokázaly naplnění všech obligatorních znaků skutkové podstaty vytýkaného přestupku. Soud se proto zabýval tím, zdali správní orgány svůj závěr o spáchání přestupku dostatečně odůvodnily a dospěly k němu na základě řádně zjištěného stavu věci.

23. Úvodem soud předesílá, že při přezkumu napadeného rozhodnutí, tj. rozhodnutí odvolacího orgánu, je třeba přihlídnout k tomu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (usnesení NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Z toho důvodu může odvolací správní orgán odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Soud proto konstatuje, že byť se prvostupňové rozhodnutí nevypořádává s veškerou argumentací žalobce vznesenou v řízení před městským úřadem, žalovaný v napadeném rozhodnutí na námitky řádně reagoval a své závěry dostatečným způsobem odůvodnil.
24. Žalobce nijak nezpochybňuje, že v projednávané věci došlo k následku, tedy k poruše zdraví poškozeného. Objektem přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích je přitom právě zájem na ochraně lidského zdraví. Soud přisvědčuje, že ve správním spisu jsou založeny podklady svědčící ve prospěch toho, že poškozený dne 27. 7. 2020 utrpěl poruchu zdraví bránící ve výkonu obvyklých úkonů i mimo povolání na dobu delší jak 7 dnů nepřesahující dobu 6 týdnů (viz znalecký posudek ze dne 28. 8. 2020 vypracovaný zejména na podkladě doložených lékařských zpráv týkajících se zdravotního stavu poškozeného). Na břiše poškozeného se vytvořila krevní podlitina, jež se v průběhu času zvětšovala až do rozměrů 400x300 mm, pročež poškozený musel podstoupit i operační zákrok dne 6. 8. 2020. V pracovní neschopnosti byl v důsledku tohoto poranění od 28. 7. 2020 do 21. 8. 2020. Lze proto uzavřít, že poškozený utrpěl poruchu zdraví, která mu znesnadňovala obvyklý způsob života a která si vyžádala lékařské ošetření (i operaci). Tento obligatorní znak přestupku je proto naplněn. Žalobce však sporuje naplnění objektivní a subjektivní stránky přestupku.
25. K objektivní stránce daného přestupku soud uvádí, že spočívá v tom, že pachatel jinému ublíží na zdraví. Pachatelem je fyzická osoba, která svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku [§ 13 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)]. Uvedený přestupek však lze spáchat i opomenutím takového konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých poměrů povinen (§ 10 zákona o odpovědnosti za přestupky). NSS dovodil, že jednání spočívající v nezabezpečení psa takovým způsobem, aby nemohl nikoho zranit, naplňuje znaky přestupku proti občanskému soužití, konkrétně ublížení na zdraví (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). V daném případě je třeba postavit najisto, zda zranění poškozeného bylo skutečně způsobeno kousnutím psa žalobce a zda žalobce svého psa opomněl zajistit takovým způsobem, aby zabezpečil ochranu okolí, zejména ostatních osob.
26. Poškozený před policejním orgánem i městským úřadem vypověděl, že jej kousl pes žalobce přes plot mezi jejich pozemky. Chtěl žalobce upozornit na to, aby nenavážel materiál ze stavby do blízkosti hranice mezi pozemky. Když ale volal a mával na osobu jedoucí na traktoru (syna

žalobce Antonína Sůsu), přiběhl žalobcův pes, který v nárazu prostrčil hlavu skrze oko v plotě zhotoveného oplocenkou a kousl jej do břicha. V tom okamžiku psa zaregistroval syn žalobce, okřikl a napomenul jej. Soud poznamenává, že není sporu o tom, že se poškozený dne 27. 7. 2020 ve večerních hodinách (jak je vymezeno ve výroku) skutečně u plotu mezi jeho a žalobcovými pozemky nacházel. Tuto skutečnost totiž potvrzují i výpovědi A. S. a žalobce. Nicméně, žalobce tvrdí, že nelze prokázat, že by zranění poškozeného bylo způsobeno právě jeho psem. Syn žalobce měl totiž mít psa pod vizuálním dohledem.

27. Syn žalobce při podání vysvětlení policejnímu orgánu sdělil, že v daný čas jel odvézt písek traktorem k úlům, které má žalobce na pozemku blíže k plotu poškozeného. Když k úlům přijel, viděl, že poškozený přichází směrem k plotu. Nějak ho ale nevnímal, neboť potřeboval složit fůru. Začal s traktorem couvat, přičemž se díval, aby otci neporazil stanoviště úlů. Vtom zaslechl, jak na něj poškozený křičí, že jej pokousal pes. Podíval se na psa, který byl před traktorem, což mu přišlo divné, neboť byl od poškozeného asi 7 metrů. Neslyšel ani, že by pes štěkal. Též policejnímu orgánu sdělil, že poškozený následně vyhrnul tričko a svědek na jeho břichu viděl „dvě nějaké tmavé tečky“.
28. Při výslechu u městského úřadu vypověděl, že pes v inkriminovanou dobu ležel před traktorem. Celou situaci zobrazil i v náčrtu, dle kterého se pes měl nacházet stále před traktorem, s nímž žalobce couval podél úlů. Od prvního setkání s poškozeným do okamžiku, kdy na svědka volal, že jej pokousal pes, uběhla minuta. Když poškozený začal křičet, svědek hledal psa, kterého měl před sebou. Tuto odpověď po skočení výpovědi upřesnil, že se po psovi, kterého měl před sebou, ohlédl. Dále vypověděl, že zranění poškozeného viděl poprvé až poté, co se po 10 minutách vrátil k plotu.
29. Podle žalobce mají shrnuté výpovědi prokazovat, že se pes po celou dobu nacházel před traktorem pod vizuálním dohledem A. S., a proto nemohl pokousat poškozeného u plotu za traktorem. Soud se však ztotožnil s žalovaným, který dovodil, že svědek nemohl mít o poloze psa jasnou představu (podrobně viz stranu 7 napadeného rozhodnutí). Soud proto nemůže přisvědčit námitce, že by se žalovaný s výpovědí A. S. nevyrovnal, či že by ji vyhodnotil věcně chybně.
30. Předně lze konstatovat, že svědek v rozhodný čas couval s traktorem. Sám vypověděl, že dával pozor, aby otci nepoškodil úly. Z jeho náčrtu je patrné, že ty se nacházely nejprve za a následně po pravé straně traktoru, tedy na opačné straně, než je plot, u něhož stál poškozený. Již jen proto musí soud odmítnout tvrzení žalobce, že by svědek mohl mít po celou dobu psa pod vizuálním dohledem. Pokud totiž s traktorem zajížděl pozpátku k již složené kopě písku a po pravé straně měl úly, které nechtěl poškodit, musel se zákonitě pozorně věnovat řízení. Za takové situace nemohl mít po celou dobu pod svým dohledem psa, který měl být před jeho traktorem. Jestliže se svědek stále během couvání nedíval směrem vzad, aby viděl, kam jede (například by hleděl do zpětného zrcátka), přinejmenším musel kontrolovat, aby nevrazil do úlů, které se nacházely za a poté po pravé straně traktoru. Z toho důvodu soud přisvědčuje žalovanému, že svědek nemohl mít po celý čas psa pod dohledem. Nelze tedy tvrdit, že by bylo prokázáno, že se pes stále nacházel pouze před traktorem, jak naznačuje žalobce. I ve výpovědi před městským úřadem svědek nejprve sděloval, že psa hledal, aby pak odpověď upravil tak, že se po psovi ohlédl. Avšak i kdyby se po psovi měl jen ohlédnout, znamená to, že se na něj po celou dobu nedíval (jinak by se po něm nemusel ani ohlížet). Dále sám výslovně uvedl, že poškozeného „nějak nevnímal, neboť potřeboval složit fůru“. Svědek tedy zjevně nevěnoval pozornost místu, kde mělo dojít k napadení. Současně ale vzhledem k řízení traktoru nemohl mít pod kontrolou ani psa, který se v daném místě i dle jeho výpovědi nacházel. Není ani

nepravděpodobné, že svědek neslyšel psa štěkat. Při výpovědi ve správním řízení svědek sám vypověděl, že „*na traktůrku byl hluk, neslyšíte pomalu vlastního slova*“. Výpověď A. S. proto nemůže zpochybnit skutkový stav, jak byl zjištěn správními orgány.

31. Nadto se výpovědi A. S. před policejním orgánem a městským úřadem opravdu v některých ohledech liší. Přitom nelze přisvědčit, že jsou odchylky způsobeny způsobem vedení výslechu a dotazováním se na podrobnosti. Některá tvrzení svědka A. S. stojí v přímém protikladu, což snižuje věrohodnost jeho výpovědi. Lze poukázat například na tvrzení, kdy poprvé viděl zranění poškozeného. Před policejním orgánem uvedl, že se poškozeného ptal, kam jej pes kousl, načež poškozený vyhrnul tričko a svědek viděl na břichu dvě tmavé tečky. Tuto skutečnost při podání vysvětlení dokonce i zopakoval. Svým podpisem stvrdil, že protokol o výslechu si mohl pozorně pročíst, s jeho obsahem souhlasí a že v něm nežádá žádných změn ani doplnění. Za těchto okolností se proto soudu jeví jako nevěrohodné tvrzení svědka před městským úřadem, že zranění viděl až po návratu k plotu. Nicméně i tak výpověď potvrzuje, že svědek (syn žalobce) i žalobce (viz výpověď žalobce ze dne 14. 9. 2020) spatřili zranění na břiše poškozeného. Neviděli však, že by rána krvácela. To je však v souladu s výpovědí poškozeného, dle něhož rána začala krváct až následně a během CT vyšetření. Zranění se projevilo zejména v podkoží. Lékařská zpráva ze dne 27. 7. 2020 hovoří o objemném podkožním hematomu s prokrvácením/prosáknutím v okolí. V tomto ohledu spolu výpovědi poškozeného, svědka (syna žalobce) a žalobce korespondují.
32. Ze správního spisu a napadeného rozhodnutí soud zjistil, že správní orgány neučinily zjištění o skutkovém stavu toliko na základě výpovědi poškozeného. Naopak věrohodnost jimi popsaného skutkového děje je podpořena logickým sledem důkazů, které na sebe navazují a které umožňují dospět k závěru, že poškozený byl dne 27. 7. 2020 kolem sedmé hodiny večerní pokousán psem žalobce. Zjištěné skutečnosti spolu vzájemně souvisí. Soud shrnuje, že správní orgány vyšly nejen z výpovědi poškozeného, ale že zohlednily i svědeckou výpověď A. S. a obhajobu žalobce. K hodnocení výpovědi A. S. se soud vyjádřil již výše. Dále byly zejména již policejním orgánem opatřeny listinné důkazy, které svědčí ve prospěch závěrů správních orgánů. Soud poukazuje na doložené lékařské zprávy (první ze dne 28. 7. 2020 prokazuje, že poškozený byl dne 27. 7. 2020 v 20:29 hospitalizován v nemocnici s narůstajícím hematodem ve stěně břišní), na základě nichž byl vypracován lékařský znalecký posudek. V něm se konstatuje, že ze soudně lékařského hlediska lze zranění poškozeného dobře vysvětlit kousnutím psa většího vzrůstu s větší tlamou. Nález je dle posudku ve shodě s tvrzením poškozeného. Stiskem čelisti došlo ke zhmoždění břišní stěny, které ohraničovaly ranky způsobené horními i dolními špičáky psa. Dále protokol o hledání místa činu ze dne 29. 7. 2020 popisuje, z jakých materiálů bylo zhotovené oplocení pozemků žalobce a v jakém stavu toto oplocení je. V místě, kde došlo k pokousání poškozeného, je plot tvořený oplocenkou s velkými oky, jimiž vlčák hlavu prostrčí. Oplocenku je nadto možné prohnout dle protokolu až o 40 cm na obě strany. Tato zjištění dokládají fotografie v trestním spisu, na nichž je možno vidět i složený písek a úly žalobce, tedy místo, kde k napadnutí psem došlo.
33. Na základě těchto podkladů mohl soud dospět k závěru, že poškozený byl dne 27. 7. 2020 pokousán psem žalobce, jak tvrdí. Žalobce se opírá o svědeckou výpověď A. S., ta ale nevyvrací, že by se útok tak, jak popisuje poškozený, nestal. Jelikož se syn žalobce věnoval primárně couvání s traktorem, nemusel v rozhodný okamžik vidět, jak pes žalobce zaútočil na poškozeného (případně jej ani slyšet vzhledem k hluku traktoru). Poškozený vypověděl, že ho pes kousl a ihned zase pustil, neboť se asi lekl nárazu do plotu, kterého si nevšiml. Samotné napadení se zjevně odehrálo v krátkém časovém intervalu, tudíž svědek (syn žalobce) vzhledem

k jím prováděné činnosti nemusel kousnutí vůbec zaregistrovat. Výpovědi poškozeného a svědka (syna žalobce) se rozcházejí v tom, zdali syn žalobce reagoval přímo na útok psa. Poškozený totiž policejnímu orgánu sdělil, že poté, co po kousnutí pes odbíhal, na něj svědek volal „Bene fuj“. Poškozený si myslí, že syn žalobce musel napadení vidět. Ten na druhou stranu vypovídá, že se po ohlédnutí pes nacházel před traktorem, tedy nikoli, že by útok spatřil. Nicméně v tomto ohledu soud nemá pochybnosti, že k útoku skutečně došlo, jelikož i syn žalobce policejnímu orgánu vypověděl, že poškozený „vyváděl jak blázen“ a „řval na něj“. Následně svědek zahlédl dvě tečky na břichu poškozeného. Soud tedy musí uzavřít, že pokousání poškozeného psem žalobce je logickým vysvětlením celé situace, o němž soud nemá důvod pochybovat. Poškozený totiž v daný okamžik zranění utrpěl, čemuž napovídá jeho reakce popsána svědkem (synem žalobce). Následně svědkovi poranění bezprostředně po incidentu ukázal (soud pokládá tvrzení syna žalobce před městským úřadem, že zranění viděl až po 10 minutách za nevěrohodné, jak vyložil výše). Stejně tak zranění ukázal i žalobci (ten na břichu viděl nekrvácivou odřeninu). Synem žalobce uváděné „tečky“ odpovídají rankám po zubech (to dovodil i lékařský posudek). Poškozený se následně odebral na vyšetření do nemocnice, v níž mu byl ošetřen hematom v dutině břišní. Podle soudu všechny uváděné skutečnosti svědčí pro věrohodnost správnými orgány zjištěného skutkového děje. Ve správním řízení nevyšlo najevo (ani to netvrdí žalobce), že by se na místě kupříkladu nacházel jiný pes, který by poškozeného pokousal. Přitom právě charakter zranění odpovídá kousnutí od psa. Jediný pes, jehož přítomnost v místě spáchání přestupku byla potvrzena, byl ten žalobcův.

34. Žalobce vznesl námitku, že jeho pes ale nemá čtyři špičky, které by dané zranění mohly způsobit. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal na straně 6 napadeného rozhodnutí tak, že žalobce námitku uplatnil až rok po napadení. V průběhu doby se mohl stav chrupu psa změnit. Dále žalovaný dovodil, že zranění mohlo být způsobeno i jinými zuby než špičky psa. Soud se žalovaným ztotožňuje.
35. Rozšířený senát NSS judikoval, že obviněný z přestupku není povinen se hájit, uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení či předkládat správním orgánům jakékoliv důkazy (usnesení rozšířeného

senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Povinnost zjistit stav věci tíží primárně správní orgán, neboť řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku (zde tvrzením žalobce) některý z důkazů zpochybněn, je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, bod 24, nebo ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, bod 19). Nadto rozšířený senát NSS v odkazovaném usnesení dodal, že „*tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.*“ V projednávané věci nelze *a priori* označit tvrzení, že žalobcův pes má jen tři špičky, za nevěrohodné. Nicméně vzhledem jednak k době, kdy žalobce tuto námitku ve správním řízení uplatnil, a jednak k tomu, že na podporu svého tvrzení neposkytl žádný relevantní důkaz (např. fotografii), soud pokládá jeho tvrzení za účelové. O tom svědčí skutečnost, že žalobce námitku neuplatnil bezprostředně poté, co se s trestním spisem seznámil. Po zahájení řízení o přestupku již do spisu nahlízet mohl, o čemž byl poučen i při prvním ústním jednání dne 20. 5. 2021. Při druhém ústním jednání dne 14. 7. 2021 žalobce potvrdil, že spisovou dokumentaci má řádně prostudovanou. Poprvé tuto námitku vznesl však až 5. 11. 2021, aniž by tuto skutečnost jakkoliv prokazoval. Žalovaný se tvrzením žalobce zabýval. Správně poukázal na to, že chrup

psa se v mezidobí mohl změnit. V současnosti může mít žalobcův pes jen tři špičáky, ale to neznamená, že mu čtvrtý špičák scházel i v době spáchání přestupku. Zásadu oficiality nelze vykládat tak, že by správní orgány byly povinny prokazovat každé tvrzení obviněného, a to zejména za situace, kdy shromáždily dostatek důkazů, které prokazují skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz bod 33. výše), a kdy tvrzení obviněného ani nemusí být relevantní pro vyslovení viny. Žalobce se v podstatě domnívá, že správní orgány mají povinnost prokazovat vše, co žalobce tvrdí. Takový postup by však popíral princip procesní ekonomie a v praxi by vedl ke zcela absurdním situacím (viz rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, bod 27). Žalovaný dále správně uvedl i to, že není vyloučeno, aby jednu z ranek na břicho poškozeného způsobil i jiný zub chrupu psa [znalecký posudek neobsahuje vysvětlení, z něhož by vyplývalo, že právě jen špičáky (a nikoli i jiné zuby) mohly ranky způsobil]. Tvrzení žalobce tudíž nebyla s to zpochybnit zjištěný skutkový stav. Podle soudu je vyloučeno, aby poškozený vzhledem k charakteru zranění a následně potřebě lékařského ošetření utrpěl toto zranění na daném místě jiným způsobem.

36. K naplnění objektivní stránky přestupku je dále nutné zkoumat, zdali žalobce opomněl psa zabezpečit tak, aby ten nemohl jiným ublížit na zdraví. Žalobce namítá, že psa měl zajištěného na svém ohrazeném pozemku. Poškozený se měl navíc nacházet už na pozemku žalobce, jelikož plot vede mimo skutečnou katastrální hranici. Žalovaný označil tuto námitku za irrelevantní a poukázal na nedostatečný technický stav plotu. I v tomto případě soud přisvědčuje žalovanému.
37. Z fotografií pořízených policejním orgánem při ohledání místa činu je zřetelně patrné, že oplocení kolem pozemků žalobce nemůže být dostačující k tomu, aby zabránilo úniku psa, případně ohrožení osob. Plot se skládá z různých materiálů – pletiva, dřevěných planěk či kari sítí. Policejní orgán zdokumentoval díry mezi jednotlivými částmi, kterými může pes i o velikosti vlčáka bez problémů projít (viz fotografie na straně 8 a 10 trestního spisu). V místě, kde došlo k pokousání poškozeného, plot tvoří pružná oplocenka s velkými oky, kterými může žalobcův pes bez potíží prostrčit hlavu či přinejmenším osobu stojící za plotem skrze velké otvory pokousat. Soud pokládá takové zabezpečení pozemku, na němž se může volně pohybovat pes většího plemene, za zcela nedostatečné. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS, „[m]ajitel či chovatel zvířete, by měl předpokládat, že může dojít k nepřiměřenému a nebezpečnému chování zvířete, a měl by na takovou situaci být teoreticky i prakticky připraven tak, aby ji zvládl. Pokud se totiž někdo rozhodne k chovu zvířete, je třeba, aby se seznámil se vším, co s chovem souvisí, a je povinen se vždy postarat o to, aby předcházel možné škodě způsobené zvířetem a plnil tak svou preventivní povinnost danou zákonem.“ Žalobce přitom očividně neučinil vše, co po něm lze rozumně požadovat, aby psa na svém pozemku zabezpečil. V místě napadení se sice nacházel plot z oplocenky, ale ten nemohl zabránit případnému útoku psa. Jak zjistil policejní orgán, pletivo bylo pružné a oka velká. Pes skrze něj může ohrožovat osoby stojící na druhé straně. I svědek (syn žalobce) před policejním orgánem uvedl, že v dané části je pozemek oplocen lesní drátěnkou s velkými oky kvůli lesní zvěři. Soud dodává, že tedy nemohla sloužit jako dostatečná ochranná bariéra. Nelze tak souhlasit s žalobcem, že by svůj pozemek řádně zabezpečil. Soud přitakává žalovanému i v tom, že je irrelevantní, kdo je vlastníkem daného plotu. Je to totiž žalobce jako vlastník a chovatel psa, který musí zabezpečit, aby pes neohrožoval ostatní osoby. Sám žalobce přitom vypověděl, že to byl on, kdo daný plot opravoval. Jeho technických vlastností si proto musel být velmi dobře vědom. Svého psa měl zajistit jiným způsobem.
38. Nerozhodná je i poznámka žalobce, že se poškozený nacházel již na žalobcově pozemku,

neboť i v této situaci žalobce za svého psa odpovídá. Navíc zde se nejedná o případ, kdy by poškozený vstoupil na pozemek žalobce a překonal při tom určitou překážku, například přelezl plot. Poškozený se stále nacházel za plotem, který na daném místě zhotovil sám žalobce. Z jeho výpovědi před policejním orgánem vyplývá, že před spácháním přestupku mezi ním a poškozeným neexistoval žádný spor o to, kudy vede vlastnická hranice a kde by měl plot stát (neshodli se akorát v otázce, zda by měl být následně vybudován plot nový). Jak poškozený, tak žalobce zjevně dlouhodobě užívali své pozemky v hranicích vymezených plotem. Až v rámci řízení o přestupku poškozený vypověděl, že jej žalobce během policejního vyšetřování kontaktoval, že chce přesně vymezit hranici mezi pozemky. Žalobce ve správním řízení předložil dopis od poškozeného ze dne 7. 10. 2020, v němž poškozený oznamuje, že plot historicky (více než 50 let) je nejspíše veden mimo hranice pozemků vyznačené v katastru nemovitostí. Dle zaměření by měl rozdíl činit 9 m². Podle soudu však tento dopis dokazuje toliko to, že žalobce i poškozený užívali pozemky v hranicích vymezených plotem a že ani ke dni vyhotovení dopisu nebylo jednoznačně stanoveno, kudy by měla hranice vést. Námitka žalobce, že se poškozený nacházel v době spáchání přestupku na jeho pozemku, je tudíž nerozhodná, jelikož v den spáchání přestupku nemohlo být zřejmé, kudy hranice přesně vede, resp. poškozený ani žalobce nejspíše ani nepochybovali, že hranice vede v místě plotu. Poškozenému proto nelze vyčítat, že přistoupil k plotu ze strany jeho pozemku. Soudu není ani jasné, z čeho žalobce usuzuje, že poškozený si již tehdy byl vědom skutečnosti, že hranice pozemků vede jinudy. Ve správním spisu není pro takové tvrzení žádný podklad. Naopak soudu připadá pochopitelné, pokud by otázku plotu a skutečné hranice poškozený a žalobce začali řešit až po napadení psem, aby se podobná událost v budoucnu neopakovala.

39. Žalobce též tvrdí, že poškozený z nepochopitelných důvodů od plotu neodstoupil a že nedodržel bezpečný odstup, neboť musel vědět, že se může prohnout. Soud ale poukazuje na výpověď poškozeného, který opakovaně uváděl, že od plotu raději ustoupil, když viděl, jak přibíhá pes. Není tedy pravdou, že by poškozený nezareagoval. V tu chvíli nemusel předpokládat, že se plot prohne takovým způsobem, že jej pes bude moci kousnout. Námitka žalobce naopak prokazuje, že si žalobce byl vědom nedostatečnosti plotu, který se může pod vahou psa prohnout. Ani tato námitka tak není důvodná. Objektivní stránka přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích byla naplněna.
40. Podle žalobce nebyla prokázána subjektivní stránka přestupku. Správní orgány dovodily, že žalobce přestupek spáchal z vědomé nedbalosti. Tedy konstatovaly, že žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí [viz § 15 odst. 3 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Z prvostupňového rozhodnutí soud zjistil, že městský úřad přičítal žalobci, že spoléhal na to, že je pes dostatečně zabezpečen, ačkoli tomu tak nebylo. Žalovaný rozvedl, že žalobce sám instaloval oplocenku, proč si byl vědom technických vlastností použitého materiálu, a že nepřiměřeně spoléhal na to, že oplocenka je dostačující k zabezpečení psa pohybujícího se volně na pozemku. Podle soudu se správní orgány zavinením žalobce zabývaly dostatečně.
41. Soud je toho názoru, že žalobce si musel být vědom skutečnosti, že pes (vlčák) bude hlídat pozemky, po nichž se pohybuje, jako své teritorium, a že osoby přibližující se k plotu může napadnout. Přesto nezajistil takový stav oplocení, který by způsobení následku zabránil. U chovatelů psů přitom lze vyžadovat vyšší míru opatrnosti a předvídavosti. Každý vlastník psa si musí být vždy vědom možnosti neočekávané reakce psa. Jeho povinností je ovlivnit chování psa a kontrolovat jej (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 4. 2013, č. j. 1 A

20/2011-29, č. 2873/2013 Sb. NSS). Pes se přitom po pozemcích žalobce mohl pohybovat volně a jedinou překážkou je oddělující od sousedních nemovitostí bylo zcela nedostatečné oplocení, jak soud odůvodnil výše. V posuzovaném případě nejsou dány ani okolnosti na straně poškozeného, které by vylučovaly zavinění žalobce. Poškozený (i podle výpovědi svědka – syna žalobce) psa žalobce nijak nedráždil. Když viděl, že k němu pes přibíhá, od plotu poodstoupil. Pokud by žalobce zhotovil bezpečnější plot, k pokousání poškozeného nemuselo dojít. Za těchto okolností je namístě závěr o vědomé nedbalosti žalobce, neboť ten si musel být vědom, že jeho pes může při hlídání pozemku zaútočit, a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že se tak nestane, resp. že plot bude dostačující ochranou. O nevhodnosti oplocení jeho pozemků musel vědět nejen proto, že sám se na opravě plotu (očividně nedostatečné) podílel, ale též pro útěky psa, který se pohyboval volně po obci (o útěcích psa hovořil sám před policejním orgánem, či lze poukázat na vyjádření obce Daleké Dušníky na základě výpovědi sousedů na straně 106 trestního spisu). Správní orgány tedy správně dovodily nedbalostní zavinění žalobce.

42. K subjektu přestupku žalobce nic nenamítá. Sám potvrdil, že je vlastníkem daného psa a pozemků, po nichž se pes pohyboval. Právě žalobce tedy stíhala povinnost zajistit dostatečné zabezpečení psa, aby jinému nebylo ublíženo na zdraví. Lze uzavřít, že všechny obligatorní znaky přestupku dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích jsou dány a že žádné z žalobních námitek nelze přisvědčit. S ohledem na výše uvedené nebyl žádný důvod posoudit napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

43. Soud s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s zamítl (výrok I).
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů mu nenáleží. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení též nepřiznal, jelikož mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
soudkyně